

*Osudy rodu
Ravenelovcov*

30
ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHÁM

IKAR

IKAR

LISA
KLEYPASOVÁ

Prenásledovaná
kráľka

LISA
KLEYPASOVÁ

*Prerastávaná
Práská*

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Lisa Kleypas
CHASING CASSANDRA

Copyright © 2020 by Lisa Kleypas

All rights reserved.

Translation © 2020 by Jana Seichertová

Cover design by Patricia Barrow

Cover illustration by Alan Ayers

Author photo by Danielle Barnum Photography

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7575-1

*Venujem Carrie Feronovej, svojej vydavateľke,
inšpirácii a bezpečnému prístavu v búrke.*

Navždy s láskou L. K.

Kapitola 1

Hampshire, Anglicko
jún 1876

*P*rísť na svadbu bez pozvania bola chyba. Niežeby Tomovi Severinovi záležalo na slušnosti alebo spoločenskej etikete. S obľubou sa prihrnul na miesto, kam ho nepozvali, lebo vedel, že je príliš bohatý, aby sa ho odvážili vyhodíť. Mal však predpokladať, že Ravenelova svadba, rovnako ako takmer všetky, bude nevýslovne nudná – samé sentimentálne táraniny, vlašné jedlo, ale najmä nevítaná záplava kvetov. Pri dnešnom rannom obrade zaplňali maličkú kaplnku na panstve Eversby až po stropné trámy, akoby do nej presťahovali celý kvetinový trh z Covent Garden. Vzduch nasiahol ich vôňou, z ktorej Toma rozbolela hlava.

Prechádzal cez staré jakobínske sídlo a hľadal tiché miesto, kam by si mohol sadnúť a zatvoriť oči. Hostia zhromaždení pri vchode s jasotom povzbudzovali novomanželov odchádzajúcich na svadobnú cestu.

Až na niekoľko hostí, napríklad Rhysa Winterborna, waleského majiteľa obchodného domu, išlo o čisto aristokratickú spoločnosť. To znamenalo, že rozhovor sa bude krútiť okolo tém, na ktoré Tom zvysoka kašľal. Poľovačky na líšky. Hudba. Urodzení predkovia. Na týchto zhromaždeniach nikto nediskutoval o obchode, politike alebo inej téme, ktorá by Toma zaujala.

Starobylý jakobínsky dom mal typický ošumelý, no zároveň luxusný vzhľad zdedeného vidieckeho panstva. Tom

nemal rád starý nábytok, zápach stuchliny a storočného prachu, zošliapané koberce a starožitné okná so zvlnenými sklenenými tabuľami. Ani krása okolitého vidieka nemala preňho nijaké čaro. Ľudia by väčšinou súhlasili s názorom, že Hampshire so zelenými vrškami, sviežimi lesmi a šumivými vápencovými potokmi patrí k najkrajším miestam na zemi. Toma však zvyčajne bavilo s prírodnou krajinou robiť iba jedno – pokrývať ju cestami, mostmi a železničnými traťami.

Zvuky vzdialeného jasotu a smiechu prenikli až do tichého domu. Novomanželia nepochybne utekali spod spršky surovej ryže. Zdalo sa, že všetci prítomní sa z ich šťastia úprimne tešia, čo Toma rozčuľovalo a zároveň udivovalo. Mal pocit, akoby každý na panstve poznal tajomstvo, ktoré pred ním usilovne skrývali.

Tom neočakával, že po tom, ako zarobil kopy peňazí budovaním železníc a ciest, ešte niekedy pocíti závisť. Ale bola tu, hľadala v ňom ako lykožrút v starom strome. Pripadalo mu to nelogické. V živote mal viac šťastia než väčšina týchto ľudí alebo bol aspoň bohatší ako oni, čo viac či menej znamenalo to isté. Tak prečo nebol šťastný? Šťastie nepocítil už celé mesiace. Postupne si uvedomil, že jeho túžby čoraz väčšmi slabnú. Všetko, čo mu zvyčajne prinášalo potešenie, ho teraz nudilo. Dokonca ani predstava noci strávenej v náručí krásnej ženy ho neuspokojila. Predtým taký nikdy nebol. Vôbec tomu nerozumel a netušil, čo by s tým mal urobiť.

Napadlo mu, že by mu možno prospelo, keby strávil určitý čas s Devonom a Westom Ravenelovcami, ktorých poznal aspoň desať rokov. Všetci traja so svojimi pochybnými kumpánmi často hýrili a vyvolávali výtrznosti v londýnskych podnikoch. Ale situácia sa zmenila. Pred dvomi rokmi Devon neočakávane zdedil grófsky titul a prevzal úlohu zodpovedného patriarchu rodiny. West, predtým bezsta-

roštný opilec, teraz spravoval panstvo, staral sa o nájomcov a ustavične hovoril iba o počasí. O počasí, preboha! Bratia Ravenelovci, predtým neskutočne zábavní spoločníci, boli zrazu nudní ako všetci ostatní.

Tom vošiel do prázdneho hudobného salóna a vybral si veľké čalúnené kreslo v tienistom výklenku. Obrátil ho zadným operadlom k dverám, sadol si doň a zatvoril oči. Až na vzdialené tikanie hodín v salóne panovalo ticho ako v hrobke. Únava, ktorú predtým nepoznal, ho zahalila nežne ako hmla. Tom si vzdychol. Ľudia vždy žartovali o jeho vitalite, rýchľom životnom štýle a o tom, že s ním nikto neudrží krok. Teraz sa zdalo, že ho neudrží ani sám so sebou.

Potreboval niečo urobiť, aby sa dostal z tejto nepochopiteľnej apatie.

Možno by sa mal oženiť. Ako tridsaťjedenročný mal na ženenie a plodenie detí najvyšší čas. Boli tu desiatky vhodných mladých žien, všetky urodzené a slušne vychované. Sobášom s niektorou z nich by zlepšil svoje spoločenské postavenie. Zamyslel sa nad sestrami Ravenelovými. Najstaršia Helen sa vydala za Rhysa Winterborna a lady Pandora dnes ráno uzatvorila manželstvo s lordom St. Vincentom. Zostávala ešte jedna sestra... Pandorino dvojča Cassandra.

Tom sa s ňou ešte nestretol, no včera pri večeri ju zbadal cez pergoly plné zelene a lesy strieborných svietnikov. Pokiaľ mohol usudzovať, bola mladá, svetlovlasá a tichá. Neapľňalo to všetky jeho očakávania od budúcej manželky, no v každom prípade to považoval za dobrý začiatok.

Z myšlienok ho vytrhol zvuk – niekto vošiel do hudobného salóna. *Dočerta*. Z desiatok neobsadených miestností na tomto poschodí si neznámy musel vybrať práve túto. Tom sa chystal vstať a ukázať sa, ale ženský vzlyk ho prinútil ponoriť sa ešte hlbšie do kresla. *Och nie*. Plačúca žena.

„Prepáčte,“ ozval sa roztrasený ženský hlas. „Neviem, prečo som taká precitlivená.“

Tom si chvíľu myslel, že neznáma hovorí s ním, no vzápätí jej odpovedal mužský hlas.

„Chápem, že nie je ľahké odlúčiť sa od sestry, ktorá vám vždy bola najbližšou spoločníčkou, a navyše dvojčaťom.“ West Ravenel prehovoril láskavejším a nežnejším tónom, než aký Tom od neho kedy počul.

„Plačem iba preto, lebo viem, že mi bude chýbať. Ale teší ma, že našla pravú lásku. Som nesmierne šťastná...“ Hlas sa jej zlomil.

„To vidím,“ sucho utrúsil West. „Tu máte vreckovku. Zotrite si tie slzy šťastia.“

„Ďakujem.“

„Je celkom prirodzené,“ prívetivo pokračoval West, „že na ňu trochu žiarlite. Nie je tajomstvom, že si hľadáte životného partnera, zatiaľ čo Pandora bola odjakživa rozhodnutá nikdy sa nevydať.“

„Nežiarlim, iba som znepokojená.“ Žena sa vysmrkala a ticho potiahla nosom. „Chodila som na početné večere a plesy a zoznámila som sa so všetkými slobodnými mužmi. Niektorí vhodní kandidáti na ženie boli veľmi príjemní, no hoci som si u nich nevšimla vážne nedostatky, ničím ma neoslňili. Prestala som hľadať lásku, hľadám už iba muža, do ktorého by som sa mohla časom zaľúbiť, ale ani toho neviem nájsť. Zjavne nie som celkom normálna. Zrejme skončím ako stará dievka.“

„Staré dievky neexistujú.“

„Tak ako by ste nazvali ženu v strednom veku, ktorá sa nikdy nevydala?“

„Ženu s vysokými nárokmi?“ navrhol West.

„Nazvite si ju, ako chcete, ale pre všetkých ostatných zostane jednoducho starou dievkou.“ Zamyslela sa a dodala: „Okrem toho som v poslednom čase pribrala. Všetky šaty sú mi tesné.“

„Vyzeráte rovnako ako vždy.“

„Včera večer mi ich museli upraviť. Vzadu sa nedali zapnúť.“

Tom sa opatrne otočil v kresle a nenápadne pozrel cez operadlo na ženu. Užasnuto na ňu hľadel a ani nedýchal.

Tom Severin bol prvý raz v živote uchvátený. Uchvátený a zničený.

Vyzerala ako oheň a slnko v jednom – jej krása bola rovnako teplá, žiarivá a zlatá. Pohľad na ňu v ňom vyvolal pocit hladu a prázdnoty. Predstavovala všetko, čo mu chýbalo v mladosti plnej odriekania. Stelesňovala každú stratenú nádej a príležitosť.

„Drahá,“ prívetivo zamrmlal West, „počúvajte ma. Nemáte sa čoho báť. Buď spoznáte niekoho nového, alebo svoj názor prehodnotíte a vyberiete si muža, ktorý na vás spočiatku veľmi nezapôsobil. Niektorí muži sú ako ustrice alebo gorgonzola – ženy si ich obľúbia až neskôr.“

Rozochvene si vzdychla. „Bratranec West, ak sa nevydám do dvadsiatich piatich rokov... a vy ešte budete starý mládevec... stanete sa mojou ustricou?“

West na ňu uprel prázdny pohľad.

„Dohodnime sa, že raz sa vezmeme,“ pokračovala, „ak o nás nikto iný nebude stáť. Bola by som dobrá manželka. Odjakživa som snívala iba o svojej vlastnej malej rodine a o šťastnom domove, kde sa všetci budú cítiť bezpečne a vítaní. Viete, že nie som zádrapčivá, nikdy netrieskam dvermi ani netrucujem v kúte. Potrebujem iba niekoho, o koho by som sa mohla starať. Chcem, aby na mne niekomu záležalo. Skôr než ma odmietnete...“

„Lady Cassandra Ravenelová,“ prerušil ju West, „to je najhlúpejší nápad, s akým kto kedy prišiel odvtedy, čo sa Napoleon rozhodol napadnúť Rusko.“

Vyčítavo naňho pozrela. „Prečo?“

„Okrem iného preto, lebo ste pre mňa príliš mladá.“

„Nie ste starší ako lord St. Vincent, ktorý sa práve oženil s mojou sestrou dvojčaťom.“

„Áno, ale dušu mám o niekoľko desaťročí staršiu, scvrknutú ako hrozienko. Verte mi, že mojou manželkou by ste nechceli byť.“

„Bolo by to lepšie než cítiť sa osamelá.“

„To sú hlúposti. Byť sama je niečo celkom iné ako byť osamelá.“ West vystrel ruku, odhrnul jej z tváre prameň zlatých vlasov a zotrel slzu kotúlajúcu sa po líci. „Teraz si choďte umyť tvár studenou vodou a potom...“

„Ja budem vaša ustrica,“ prerušil ho Tom. Vstal z kresla a vykročil k dvojici, ktorá naňho hľadela s otvorenými ústami.

Tom aj sám seba poriadne prekvapil. Ak mu niečo išlo dobre, tak obchodné rokovania, ale toto určite nebol vhodný spôsob, ako ich začať. Vyslovil len niekoľko slov, no už sa ocitol v najslabšom možnom postavení.

Mladá žena v ňom však prebudila takú silnú túžbu, že sa jednoducho nezdržal.

Čím väčšmi sa k nej približoval, tým ťažšie bolo preňho jasne uvažovať. Srdce mu bilo rýchlo a nepravidelne, doslova cítil, ako mu naráža do rebier.

Cassandra pristúpila k Westovi, akoby uňho hľadala ochranu, a na Toma hľadela ako na blázna. Sotva jej to mohol vyčítať. Svoj nepremyslený úvod už trpko oľutoval, ale na ústup bolo neskoro.

West sa zamračil. „Dočerta, Severin, čo tu robíš?“

„Oddychoval som v kresle. Keď ste sa dali do rozhovoru, nepodarilo sa mi nájsť vhodnú chvíľu na jeho prerušenie.“ Tom nemohol odtrhnúť pohľad od Cassandry. Modré oči rozšírené od úžasu pripomínali polnočnú oblohu, ale namiesto hviezd sa v nich ligotali zabudnuté slzy. Telo plné krieviek vyzeralo pevné a sladké, nikde nijaké ostré uhly alebo rovné čiary... iba lákavá, zmyselná mäkkosť. Keby ju získal, možno by konečne našiel pokoj ako ostatní muži. Už by nemusel každú minútu dňa trpieť hladom s vedomím, že ho nikdy neuspokojí.

„Ožením sa s vami,“ oznámil jej Tom. „Kedykoľvek a za akýchkoľvek podmienok.“

West jemne postrčil Cassandru k dverám. „Chodte, drahá, nech sa môžem porozprávať s týmto šialencom.“

Zapýrená kývla bratrancovi hlavou a poslúchla.

Keď prekročila prah, Tom bez premýšľania vyhrkol: „Pani moja?“

Pomaly sa obrátila a pozrela naňho spoza zárubne.

Tom si nebol istý, čo by mal povedať, vedel iba, že jej nesmie dovoliť odísť, kým ju nepresvedčí, že v jeho očiach stelesňuje ideál dokonalosti.

„Nie ste tučná,“ nevrlo dodal. „Čím viac takých ako vy bude na svete, tým lepšie.“

Pokiaľ išlo o komplimenty, tento nebol veľmi výstižný, dokonca ani vhodný. Ale skôr než Cassandra zmizla, v modrom oku zbadal pobavený záblesk.

Každý sval sa mu napol, lebo inštinkt mu velil, aby ju nasledoval ako poľovnícky pes pachovú stopu.

West sa obrátil k Tomovi. Tváril sa zmätene a zároveň rozčúlene.

Kým sa však jeho priateľ zmohol na slovo, Tom sa naliehavo spýtal: „Smiem sa s ňou oženiť?“

„Nie.“

„Musím ju získať. Dovoľ mi, aby som jej...“

„Nie!“

Tom nasadil vecný tón. „Chceš ju pre seba. To je celkom pochopiteľné. Budeme vyjednávať.“

„Pred chvíľou si predsa počul, ako odmietam jej návrh na sobáš,“ podráždene zdôraznil West.

Iste, počul to, ale ani sekundu tomu neveril. Ako by mohol West alebo ktorýkoľvek iný muž, ktorému všetko funguje tak, ako má, netúžiť po nej celou svojou bytosťou? „Zjavne si to urobil z taktických dôvodov, aby si ju mohol neskôr pritiahnúť ako rybu na háčiku,“ mudroval Tom.

„Dám ti za ňu štvrtinový podiel vo svojej železničnej spoločnosti. Aj podiely v ťažobnej spoločnosti. Som ochotný prihodiť k nim aj trochu hotovosti. Povedz si sumu.“

„Zbláznil si sa? Lady Cassandra nie je vec, ktorú by som ti mohol odovzdať ako dáždňik. Vlastne ani ten by som ti nedal.“

„Mohol by si ju presvedčiť, aby sa za mňa vydala. Očividne ti dôveruje.“

„Naozaj si myslíš, že by som tak hrubo zneužil jej dôveru?!“

Zmätený Tom netrpezlivo namietol: „Vari sa nesnažíme získať dôveru iných ľudí, aby sme ju mohli využiť proti nim?“

„Lady Cassandra sa za teba nikdy nevydá, Severin,“ zúfalo mu vysvetlil West.

„Ale práve po manželke, ako je ona, odjakživa túžim!“

„Ako to vieš? Zatiaľ si videl iba krásnu mladú ženu s blond vlasmi a modrými očami. Položil si si už otázku, čo sa skrýva v jej vnútri?“

„Nie a je mi to jedno. Dušu nech si má, akú chce, keď mi daruje svoje telo.“ Všimol si Westov pobúrený výraz a na svoju obranu vyhlásil: „Veď vieš, že som nikdy nepatril k sentimentálnym mužom.“

„Máš na mysli mužov schopných nežných citov?“ kyslo sa spýtal West.

„City mám a dávam ich najavo.“ Tom sa odmlčal a doložil: „Keď chcem.“

„Ja práve jeden prežívam. Radšej sa od teba vzdialim, skôr než ma prinúti kopnúť ťa do zadku.“ West ho prebodol vražedným pohľadom. „Od Cassandry sa drž čo najďalej, Tom. Na zničenie si nájdi iné nevinné dievča. Už mám dosť dôvodov na to, aby som ťa zabil. Nepridávaj mi ďalší.“

Tom zdvihol obočie. „Ešte vždy si našťavaný pre tie rokovania o zmluve?“ spýtal sa s náznakom prekvapenia.

„Áno a nikdy ti neodpustím, ako si sa zachoval,“ vyprskol West. „Keď si zistil, že nám hrozí úpadok, pokúsil si sa obráť nás o práva na nerastné bohatstvo na našich vlastných pozemkoch!“

„To bol obchod,“ bránil sa Tom.

„A čo priateľstvo?“

„Priateľstvo a obchod sú dve odlišné veci.“

„Tvrdiš, že by ti neprekážalo, keby sa tá priateľ pokúsil oškľbať? Najmä keby ti išlo o peniaze?“

„Peniaze chcem vždy. Preto ich mám tak veľa. Neprekážalo by mi, keby sa ma priateľ pokúsil oškľbať. Vážil by som si ho za úsilie, ktoré by na to vynaložil.“

„Pravdepodobne áno,“ súhlasil West, ale jeho hlas vôbec neznel obdivne. „Možno si bezcitný bastard so žraločou nenásytnosťou, no vždy si bol úprimný.“

„A ty zase spravodlivý. Preto tá žiadam, aby si sa lady Cassandre zmienil nielen o mojich zlých stránkach, ale aj o prednostiach.“

„Aké prednosti podľa teba máš?“ prísne sa spýtal West.

Tom sa zamyslel. „Napríklad, že som bohatý.“

West zastonal a pokrútil hlavou. „Možno by som tá ľutoval, Tom, keby si nebol taký sebecký lotor. Takéhoto som ťa už videl a dobre viem, kam by to viedlo. Preto vlastníš viac domov, než v koľkých môžeš bývať, viac koní, než na koľkých môžeš jazdiť, a viac obrazov, než máš stien? Pre teba je sklamanie nevyhnutnosťou. Obaja vieme, že len čo získaš objekt svojej túžby, stratí pre teba čaro. Naozaj si myslíš, že Devon alebo ja by sme niekedy dovolili, aby si dvoril Cassandre?“

„O vlastnú manželku by som nestratil záujem.“

„Ako to môžeš tvrdiť?“ ticho sa spýtal West. „Jediné, na čom ti záleží, je predsa lov.“

Kapitola 2

*P*o odchode z hudobného salóna sa Cassandra ponáhľala do svojej izby na poschodí umyť si tvár. Studený, vlhký obklad na oči čiastočne zmiernil pálenie v nich, ale na tupú bolesť, ktorú pocítila pri pohľade na Pandorin koč vzdalujúci sa od domu, liek nemala. Sestra dvojča – jej druhá polovica – začala nový život s manželom, lordom St. Vincentom. A ona zostala sama.

Cassandra žmurkaním zahнала slzy, ktoré sa jej znovu tislí do očí, a pomaly zišla po majestátnom dvojstrannom schodisku do honosnej vstupnej haly. Bude sa musieť zamiešať medzi hostí v okrasnej záhrade, kde pripravili neformálne pohostenie vo forme bufetových stolov. Hostia prichádzali a odchádzali, ako sa im zachcelo, a kládli si na taniere so zlatou obrubou teplé pečivo, stratené vajcia na hrianku, údené prepeličie mäso, ovocný šalát a kúsky nepečenej piškótovej torty s bavorským krémom. Sluhovia rýchlo prechádzali cez vstupnú halu a vynášali von podnosy naložené kávou, čajom a chladeným šampanským.

Tento typ podujatia by si Cassandra za normálnych okolností nesmierne užívala. Milovala chutné raňajky, najmä keď ich mohla zakončiť malou maškrtou, a piškótová torta patrila k jej obľúbeným dezertom. Na spoločenskú konverzáciu však teraz nemala náladu. Okrem toho, v poslednom čase jedla priveľa sladkostí... Včera si dopriala jeden koláčik

s džemom k populudňajšiemu čaju navyše, zmrzlinu s rôznymi ovocnými príchuťami medzi skorou a neskorou večerou, dokonca aj venček s hustým mandľovým krémom, zakončený vrstvou chrumkavej polevy. Na dôvažok ešte uchmatla malý ozdobný marcipánový kvet z podnosu s pudingmi!

V polovici schodiska Cassandra zastala a chvíľu lapala vzduch. Položila si ruku na spodné rebrá, kde jej komorná utiahla korzet viac než zvyčajne. Korzety na každodenné nosenie boli spravidla priliehavé, aby podopreli chrbát a zabezpečili správne držanie tela, ale nie také tesné, aby spôsobovali bolesť. Šnúrky si pevne utáhovala iba pri zvláštnych príležitostiach, akou bola táto. S kilogramami navyše, ktoré nabrala v poslednom čase, sa Cassandra cítila nepríjemne stiahnutá, zadychčaná a rozpálená. Mala pocit, že korzet zachytáva všetok vzduch v hornej časti jej pľúc. S červenou tvárou si sadla na okraj schodiska a oprela sa o zábradlie. V kútikoch očí ju znovu zaštipalo.

Och, upokoj sa konečne! Nahnevaná sama na seba si vybrala z vnútorného vrečka šiat vreckovku a nemilosrdne ňou zastavila prívál čerstvých slz. Po minúte alebo dvoch si uvedomila, že niekto pomaly kráča hore schodmi.

Zahanbená, že ju prichytili plačúcu na schodisku ako stratené dieťa, sa zviechala na nohy.

Zastavil ju tichý hlas. „Nie... prosím. Chcel som vám iba dať toto.“

Cez závoj slz zbadala tmavú postavu Toma Severina. Zastal na schode pod ňou s dvoma pohármi vychladeného šampanského v rukách a jeden jej podával.

Cassandra sa za ním načiahla, ale v poslednej chvíli zaváhala. „Nemala by som piť šampanské, ak nie je zmiešané s punčom.“

Tom zdvihol kútik širokých úst. „Nebojte sa, nikomu to neprezradím.“

Vďačne si vzala pohár a napila sa. Studený perlivý nápoj chutil úžasne a zvlhčil jej suché hrdlo.

„Ďakujem,“ zamrmlala.

Odmerane prikývol a zvrtol sa na odchod.

„Počkajte,“ požiadala ho, aj keď si nebola istá, či si naozaj želá, aby zostal.

Pán Severin sa so spýtavým pohľadom obrátil k nej.

Pri ich krátkom stretnutí v hudobnom salóne bola príliš rozrušená, aby si ho mohla poriadne prezrieť. Správal sa veľmi čudne – zrazu vyskočil z kresla a ponúkol manželstvo celkom cudzej žene! Okrem toho ju mrzelo, že nechtiac vypočul jej uplakané priznanie Westovi... najmä tú časť, v ktorej spomenula, že jej museli upraviť šaty.

Teraz si všimla, že je prítiažlivý, vysoký a elegantne štíhly, s tmavými vlasmi, čistou svetlou pleťou a hustým, takmer diabolsky skoseným obočím. Keby mala jeho zovňajšok posúdiť podľa jednotlivých črt – dlhý nos, široké ústa, prížmúrené oči, výrazné líčne kosti a brada –, nikdy by neočakávala taký prítiažlivý výsledok. Ako celok však pôsobili zaujímavo a bola presvedčená, že si ho zapamätá oveľa dlhšie než konvenčne peknú tvár.

„Ak sa chcete ku mne pripojiť, ste vítaný,“ vykĺzlo jej z úst, ani si neuvedomila ako.

Severin zaváhal. „Naozaj si to želáte?“ prekvapil ju otázkou.

Cassandra sa zamyslela. „Vlastne neviem,“ priznala. „Nechcem byť sama, ale ani veľmi nestojím o spoločnosť.“

„V tom prípade som dokonalé riešenie.“ Sadol si na schod vedľa nej. „Môžete mi povedať, čokoľvek chcete. Neodsúdim vás.“

Cassandra mu hneď neodpovedala, lebo ju rozptyľovali jeho oči. Boli modré so žiarivými zelenými škvrnkami okolo zreničiek, ale jedno oko mal oveľa zelenšie ako druhé.

„Všetci posudzujú druhých,“ ozvala sa napokon.

„Ja nie. Môj zmysel pre to, čo je správne a čo nesprávne, je iný ako u väčšiny ľudí. Mohli by ste ma nazvať morálnym nihilistom.“

„Kto to je?“

„Človek, ktorý je presvedčený, že nič nemožno prirodzene považovať za morálne alebo nemorálne.“

„Ale to je strašné!“ zvolala.

„Viem,“ pritakal a zatváril sa previnilo. Niektorým útloucitným, kultivovaným mladým ženám by jeho slová pravdepodobne spôsobili šok, ale Cassandra bola zvyknutá na nekonvenčných ľudí. Vyrastala s Pandorou, ktorej neposedný mozog spestroval život v neznesiteľnom ústraní. Z pána Severina cítila skrytú silu, čím jej trochu pripomínal Pandoru. Videla mu ju v očiach prezrádzajúcich nepokojnú myseľ, ktorá mu nepochybne pracovala rýchlejšie než iným ľuďom.

Cassandra si znovu chlipla šampanského a s úľavou zistila, že už nemá slzy na krajíčku a že zase normálne dýcha.

„Počula som, že ste génius. Je to pravda?“ spýtala sa, keď si spomenula na rozhovor medzi Devonom, Westom a pánom Winterbornom, ktorí sa so Severinom priatelili. Všetci traja sa vtedy zhodli, že železničný magnát je najšikovnejší obchodník zo všetkých ľudí, ktorých poznajú. „Inteligentní ľudia niekedy skomplikujú aj celkom jednoduchú záležitosť. Možno preto vám robí problém rozlíšiť, čo je správne a čo nesprávne.“

Cassandrino slová mu vyčarovali na tvári skúpy úsmev. „Nie som génius.“

„Ste veľmi skromný,“ namietla.

„Nikdy som netrpel prílišnou skromnosťou.“ Pán Severin dopil šampanské, postavil pohár na schod a obrátil sa k nej. „Mám nadpriemerný intelekt a fotografickú pamäť. Ale preto ešte nie som génius.“

„To je zaujímavé,“ utrúsila Cassandra a znepokojene si pomyslela: *Preboha... ďalšie čudáctvo.* „Chcete povedať, že fotografujete myslou?“

Tom mimovoľne mykol perami, akoby jej čítal myšlienky. „Nie celkom. Informácie si pamätám ľahšie než obrazy. Niektoré veci – tabuľky, súpisy a strany z kníh – si zapamätám do najmenších podrobností, akoby som sa pozeral na obraz. Spomínam si na nábytok a obrazy takmer zo všetkých domov, ktoré som kedy navštívil. Každé slovo každej zmluvy, ktorú som podpísal alebo o ktorej som rokoval, je uložené tu.“ Ukazovák si poklopkaľ na spánok.

„Žartujete?“ užasla Cassandra.

„Nanešťastie nie.“

„Prečo, preboha, by múdrosť mala človeku prinášať nešťastie?“

„Nuž, práve v tom je problém: pamätať si obrovské množstvo informácií ešte neznamená byť inteligentný. Dôležité je, čo s nimi urobíte.“ Na tvári sa mu objavil roztrpčený výraz. „Keď si mozog pamätá priveľa, funguje menej efektívne. Určité množstvo informácií by sme mali zabudnúť, lebo ich nepotrebujeme, alebo preto, že nám bránia v premyšľaní. Pamätám si však všetky svoje neúspechy aj úspechy, chyby aj negatívne výsledky. Niekedy mám pocit, akoby som uviazol v prašnej búrke – okolo mňa poletuje priveľa trosiek a bránia mi v rozhlade.“

„To znie, akoby ste zo svojej fotografickej pamäti už boli unavený. Ale aj tak ste ju využili, ako sa dalo, takže je veľmi ťažké vás ľutovať.“

Uškrnul sa a sklonil hlavu. „Asi máte pravdu.“

Cassandra dopila posledné kvapky šampanského a odložila pohár. „Pán Severin, smiem vám položiť osobnú otázku?“

„Pravdaže.“

„Prečo ste sa ponúkli, že budete mojou ustricou?“ Líca jej zalial rumenec. „Lebo som krásna?“

Zdvihol hlavu. „Čiastočne áno,“ priznal bez náznaku hanby. „Ale aj preto, že sa mi páčilo, čo ste povedali: že nie ste zádrapčivá, nikdy netrieskate dvermi a nehľadáte lásku.“